
POWŁOCZYĆ SIĘ (1) *vb impf*

Oba o jasne.

[*inf* powłoczyć sie.] ◊ *praet 3 sg m* powłoczył sie. ◊ [*3 pl m pers* powłoczyli sie.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVIII w. s.v. powlec.

Przenosić się z miejsca na miejsce, zwykle uciążliwie; advenam a. inquilinum esse, assiduo in aliam et aliam migrare regionem, commutare habitationem, habitare in alieno a. domi alienae a. alibi et alibi, iam hic iam illic degere, permutare sedem sede a. terram terra, subinde mutare domicilium a. habitationem a. regionem Cn: [A drudzy [...] zwłaszcza Itarfzy/ którym sie nie godziło powłoczyć zoftáli nád czarnym Morzem StryjKron 25, 109.]

Zwrot: »i tam, i sam się powłoczyć«: Opithocomae, populus Euboeae, Który sie długo y tám y íám powłocił. Mącz 266a.

Synonimy cf POWŁACZAĆ SIĘ.

Formacje współrdzenne cf 1. WLEC.

ALKa